

OUDEKERENBEURS

ENTREE

Double bind

Geluk had ik gehad, om zo'n relaxed baantje te krijgen om wat geld bij te verdienen naast mijn studie psychologie.

Toegangscontrole voor de 'Ouderenbeurs'. Nou daar kon niet veel misgaan. Dacht ik ...

Een groepje van drie vrouwen kwam op me af.

"Goedemorgen dames. Ah, ik zie dat u de gereduceerde kaarten heeft, mag ik dan uw 65+ pas zien?"

"Hoezo?" sprak een van de dames verontwaardigd. "Geloof u ons soms niet? Denkt u nou werkelijk dat we de zaak zouden besodemieteren?"

Haar opmerking verraste me. Ze leek oprecht geïrriteerd te zijn door mijn vriendelijke verzoek. "Nou goed, loopt u dan maar door," sprak ik nadat ik even getwijfeld had, wat het beste zou zijn om te doen in deze situatie. Het was wel niet conform de instructies die ik ontvangen had, maar ik kon me inderdaad nauwelijks voorstellen dat deze oudjes de zaak aan het flessen waren.

Het volgende groepje kondigde zich alweer aan. Opnieuw drie personen waarvan de enige heer me de gereduceerde toegangskaartjes overhandigde. Ik keek het groepje aan en concludeerde dat ze beslist

65+ zouden moeten zijn. “Dank u,” sprak ik beleefd en gebaarde hen dat ze hun gang konden vervolgen.

“Hoeft u onze 65+ pas niet te zien?” sprak de heer verontwaardigd. En zich naar de beide dames in zijn gezelschap omdraaiend, “blijkbaar zien we er allemaal zo oud uit voor deze meneer.”

Speelde hij dit nou, of was hij echt een beetje pissig? Niet zo snel wetende wat hierop te antwoorden hield ik het bij een vriendelijk lachen en deed een stapje opzij als gebaar voor hen om verder te lopen. Dit was toch lastiger dan ik me voorgesteld had, meteen bij de eerste twee ‘controles’ al geïrriteerde bezoekers.

Opnieuw een groepje, 4 dames dit keer. Beleefd nam ik de gereduceerde kaartjes in ontvangst. “Zo, al 65?” sprak ik monter. “U ziet er nog zo jong uit. Maar ik vertrouw u, ik hoef uw pas niet te zien.”

“Nou die maakt zich er wel heel makkelijk vanaf,” hoorde ik een vrouw in het groepje foeteren, waarop een van haar reisgenoten toevoegde, “ach, natuurlijk weer zo’n student, die maakt het allemaal geen fluit uit. Verantwoordelijkheid nemen kennen ze tegenwoordig niet meer.”

Nu was ik het, die toch wat geïrriteerd raakte. Veel tijd echter om na te denken had ik niet, het volgende groepje kondigde zich alweer aan. Opnieuw een man met drie vrouwen en natuurlijk weer de gereduceerde kaarten. “Oh, gereduceerde kaarten zie ik. Maar u ziet

er allemaal nog zo jong uit,” lachte ik vriendelijk, om te vervolgen met, “helaas heeft men mijn opgedragen om altijd de passen te controleren. Ik vind het ook onzin, ik vertrouw de mensen, maar wanneer ik dat niet doe, kan ik mijn baantje verliezen.”

Zuchtend en na enig zoeken presenteerden de personen hun 65+ passen.

“Succes met het werken voor zo'n baas,” mompelde de man in het voorbijgaan.

EINDE